

Sygn. akt II UK 110/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku G. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Poznaniu
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 2050/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany organ rentowy decyzją z 6 grudnia 2011 r. zawiesił skarżącą G. S. prawo do emerytury od 1 października 2011 r. wobec nierozwiązania stosunku pracy (art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach). Decyzją z 8 kwietnia 2013 r. pozwany odmówił skarżącej uchylecia decyzji z 6 grudnia 2011 r., gdyż prawo do emerytury nabyła 6 stycznia 2011 r., tj. po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat. Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 1 sierpnia 2013 r. zmienił decyzje pozwanego i zobowiązał go do wypłaty skarżącej emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu po apelacji pozwanego wyrokiem z 6 sierpnia 2014 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie skarżącej. Stwierdził, że skarżąca nie znajduje się w kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada

2012 r., K 2/12, gdyż prawo do emerytury nabyła 6 stycznia 2011 r., a dobrodziejstwo wynikające z wyroku Trybunału odnosi się do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, „że w niniejszej sprawie konieczne jest rozważenie kwestii: 1) czy w świetle dyspozycji przepisów art. 24 ust. 1 i art. 100 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych można przyjąć, że decyzja przyznająca prawo do emerytury od dnia złożenia wniosku, tj. od 1 grudnia 2010 r. z prawem wypłaty od 1 stycznia 2011 r. jest decyzją wadliwą i w tej sytuacji nie obejmuje ją wąski krąg uprawnionych, których dotyczy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., sygn. akt K /12; 2) czy mimo, że decyzja przyznająca uprawnienia skarżącej do emerytury od 1 grudnia 2012 r. i nie została przez żaden organ uchylona ani zmieniona można uznać, że skarżącej nie obejmuje wąski krąg uprawnionych których dotyczy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego bowiem skarżącej przysługuje prawo do emerytury od 6 stycznia 2011 r., tak jak kończy 60 lat”. „Dodatkowo należy zauważyć, że jeżeli uznać, że decyzja jest wadliwa i skarżącej przysługuje prawo do emerytury od 6 stycznia 2011 r. to należy również zauważyć, że skarżąca znalazła się mimo swej woli w kręgu osób, których dotyczy art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (...) w związku z art. art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i miała zawieszone prawo do emerytury przez co utraciła dochód za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wraz z określonym uzasadnieniem (wyżej *in extenso*). Nie ma więc podstaw do wzywania do jej uzupełnienia. Uwaga ta wynika z tego, że skargę kieruje się do prawomocnego wyroku i nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia. Tłumaczy to i uzasadnia reżim podstaw przedsądu.

Wniosek nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu. Koncentruje się na zastosowaniu prawa w konkretnej sprawie. Nie odwołuje się jednak do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Treść wniosku nie składa się również na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż sformułowane kwestie nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego. Odpowiedź nie wykracza bowiem poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa, zwłaszcza wobec dotychczasowego orzecznictwa i doktryny (por. choćby Komentarz K. Antonowa do art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

Nie spełnia się również podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jako że wniosek nie wskazuje rozbieżności w orzecznictwie sądów ani poważnych wątpliwości co do wykładni przepisów. Czy innym jest ich stosowanie. Jednak skoro nie można stwierdzić właściwej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to rola Sądu Najwyższego nie może sprowadzać się do rozwiązywania wszelkich kazusów formułowanych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Innymi słowy nie ma podstaw do kwestionowania reguły, że wypłatę emerytury warunkuje rozwiązanie uprzedniego stosunku pracy. Trybunał nie podważył tej zasady (art. 103a ustawy emerytalnej). Warunek rozwiązania stosunku pracy nie odnosił się do ubezpieczonych, którzy prawo do emerytury nabyli przed 1 stycznia 2011 r. Tej tylko grupy dotyczy też ustawa z 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (Dz.U. 2014, poz. 169 – art. 2 ust. 1).

Skarżąca nie mogła nabyć prawa do emerytury przed 2011 r., gdyż wszystkie warunki emerytalne (wiek emerytalny) spełniła dopiero 6 stycznia 2011 r. Decyzje emerytalne mają charakter deklaratywny. Nie wynika z nich rzecz osądzona (*res iudicata*), która wiązałaby sąd ubezpieczeń społecznych (art. 365 i 366 k.p.c.). Innymi słowy warunkiem prawa do wypłaty emerytury było rozwiązanie stosunku pracy. Obowiązek rozwiązania stosunku pracy nie miał zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r nie jest niezgodny z

Konstytucją, co wyraźnie wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zatem przepis ten w związku z art. 103a ustawy emerytalnej ma zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury od 1 stycznia 2011 r. lub przed 8 stycznia 2009 r. Ta ostatnia argumentacja wykracza jednak ponad potrzebę uzasadnienia odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, gdyż na etapie przedsądu sprawdza się i ocenia, czy wniosek o przyjęcie skargi przedstawia zasadną jego podstawę. Ocena w tym zakresie jest negatywna i dlatego orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.